

GDAŃSCY LITERACI

Malwina Szczepkowska

PROZAIK, reżyser teatralny, teatrolog od wielu lat związana z kulturą Wybrzeża. Debiutowała w 1929 roku na łamach prasy jako poetka, w 1933 r. w Bibliotece „Tygodnika Ilustrowanego” ukazała się jej pierwsza powieść „Dom na prowincji”. Po wojnie współorganizowała życie literackie i teatralne w Trójmieście — w latach 1948 — 53 była kierownikiem literackim Teatru „Wybrzeże”, reżyserowała w teatrach Gdańska, Torunia i Kalisza, utworzyła Gdańskie Studio Rapsodyczne, teatr, który wykształcił wielu znanych dzisiaj aktorów. (Za pracę w studiu otrzymała w 1959 r. nagrodę teatralną miasta Gdańska). Jest także autorką monografii „20 lat teatru na Wybrzeżu” (Gdynia, 1963, Wydawn. Morskie).

Nazwisko jej znają dobrze czytelnicy powieści kryminalnych i obyczajowych. Jej dorobek w tym gatunku obejmuje: „Dom chorych dusz”, Warszawa 1938, Wydawn. „Rój” (wznowiona także po wojnie i tłumaczona na czeski); „Maska profesora Brandla”, Poznań 1959, Wydawn. Poznańskie; „Tajemnica za każdymi drzwiami”, Poznań, 1959, Wydawn. Poznańskie; „Trzeciej na imię śmierć”, Poznań 1971, Wydawn. Poznańskie; „Ręka”, Gdańsk 1972, Wydawn. Morskie. Jej opowiadanie „Zagrożenie” otrzymało w 1974 roku I nagrodę w Gdańskim Konkursie Prezatorskim, rozpisany przez ZLP i Urząd Wojewódzki w Gdańsku.

W jednym z udzielonych przez siebie wywiadów, Malwina Szczepkowska tak powiedziała o swojej twórczości obyczajowo - kryminalnej: „Jeżeli po wojnie powróciłam do pisania powieści kryminalnych, to dlatego, że wydawało mi się, że jest to rodzaj powieści wyjątkowo nadających się do celów wychowawczych. A tego rodzaju literatura jest zawsze potrzebna... Chodzi o książkę prostą, łatwą do czytania, o interesującą fabule, poprzez którą można by podsunąć jakiegoś problemy do przemyslenia. Czyli „bawiąc uczyć”.

Znaczna część dorobku twórczego Malwiny Szczepkowskiej związana jest z radiem. Debiutowała słuchowiskiem „Tajemnica Marii Celeste”, które nadane zostało przez Rozgłośnie Pomorską w Toruniu w 1930 r. Od 1957 r. związała się z Polskim Radiem w Gdańsku — przez trzynastę lat była zastępcą naczelnego redaktora d/s programu artystycznego. Jest autorką kilkunastu słuchowisk i laureatką wielu nagród w dziedzinie dramaturgii radiowej.

A najbliższe plany twórcze to — praca nad powieścią o pierwszych latach powojennych w Gdańsku oraz nad kilkoma zamierzonymi opowiadaniem i słuchowiskiem.

m. in. w: „Literach”, „Poezji”, „Tygodniku Kulturalnym”, „Życiu Literackim”. W 1974 r. otrzymał wyróżnienie w Gdańskim Konkursie Prezatorskim, a w 1975 II nagrodę za słuchowisko radiowe w tymże konkursie.

Jego dotychczasowe publikacje książkowe to: „Atrasy i dzień”, Gdynia 1946, Wydawn.

Morskie (wiersze); „Czekając na syna”, Gdynia 1967, Wydawn. Morskie (wiersze).

Wkrótce nakładem Wydawnictwa Morskiego ukasie się tom opowiadań Wojciecha Witkowskiego „Zwykle sprawy”, przygotowuje zaś obecnie kolejny tom wierszy i powieści, której akcja rozgrywać się będzie w realiach gdynako - oksywskich.

Stanisław Żaluski

PROZAIK, reportażysta i publicysta, autor słuchowisk radiowych. Debiutował w programie radiowym w 1955 roku, zaś jego pierwsza książka ukazała się w 1960 r. W latach 1964 — 65 był publicystą „Dziennika Bałtyckiego” obecnie jest członkiem zespołu redakcyjnego „Głosu Stoczniołwa”.

Do tej pory opublikował: „Ślad na asfalcie”, Gdynia 1966, Wydawn. Morskie (opowiadania); „Gwiazdy bez blasku”, Gdynia 1963, Wydawn. Morskie (opowiadania); „Nim skończy się noc”, Warszawa 1966, „Czytelnik” (opowiadania); „Sopockie lato”, Warszawa 1963, „Czytelnik” (opowiadania); „Izolda czy Małgośka”, Warszawa 1973, „Horizonty”, seria: Ważne sprawy dziewcząt i chłopców; „Przerwany rejs Czarnych Piratów”, Gdańsk 1973, Wydawn. Morskie (powieść dla dzieci); „Quasimodo i Małgorzata ze wchodniej brzozy”, Warszawa 1974, „Ho-

